

๑๘ มี.ค. ๒๕๖๔
(ต. ๒๒)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๕๖๘/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๗๓/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { นายไพฑูรย์ บุญสุขวีระวัฒน์ ผู้ฟ้องคดี
อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ๑
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๔๑๔/๒๕๕๗
หมายเลขแดงที่ ๒๔๗๕/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้
อาวุโส ทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก ส่วนจัดการต้นน้ำ หัวหน้าหน่วยป้องกัน
รักษาป่า ที่ ชย. ๘ (วังตะเฆ่) ซึ่งเป็นส่วนราชการในสังกัดสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒
(ศรีราชา) และหัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ได้รับอนุมัติให้ไปราชการ
ที่สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ (ศรีราชา) เพื่อติดต่อประสานงานการจัดทำแผนแม่บท
การปฏิบัติงานของหน่วยงานภาคสนาม และติดต่อประสานงานการเงินและบัญชี ระหว่าง
วันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ พร้อมด้วยนายจักรกฤษ พงษ์โสภา พนักงานจ้างเหมา

/โดยผู้ฟ้องคดี...

โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ด้วยตนเอง ต่อมา วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์คันดังกล่าวนำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ที่ชำรุด ซึ่งได้นำมาจากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก และศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ไปซ่อมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์ อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ขณะรอการซ่อมแซม ในเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์ราชการเพื่อไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café ซึ่งอยู่ห่างจากร้านอพอลโลวินเนอร์ประมาณ ๖๐๐ เมตร ถึง ๗๐๐ เมตร โดยได้จอดรถยนต์ไว้ที่ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ที่ติดอยู่กับร้าน Bonjour Café จนเวลาประมาณ ๒๔ นาฬิกา จึงได้ออกจากร้านอาหารไปที่จอดรถยนต์ แต่พบว่ารถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ได้สูญหายไปจากที่จอดแล้ว ผู้ฟ้องคดีและนายจักรกฤษได้ช่วยกันออกติดตามหารถทันที และได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสม็ด จังหวัดชลบุรี เพื่อนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๑๓๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้สอบข้อเท็จจริงแล้วมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขณะทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก และทำหน้าที่หัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ซึ่งเป็นผู้ขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ก่อนเกิดเหตุได้ใช้ความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์เพียงพอแล้ว ไม่ได้ประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้รถยนต์ราชการคันดังกล่าวสูญหายแต่อย่างใด จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๑๗๐๓๘ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งผู้ฟ้องคดี โดยมีความเห็นว่ากรณีที่เกิดขึ้นผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ไปใช้งานและจอดรถไว้เป็นเวลานาน โดยที่มีผู้เฝ้าดูแลรักษา รถยนต์ราชการคันดังกล่าวจนเป็นช่องทางให้มีการโจรกรรมเกิดขึ้น ถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แม้การสูญหายของรถยนต์ราชการคันดังกล่าวจะเกิดจากบุคคลภายนอกที่มาก่อการโจรกรรมรถยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการไป แต่เมื่อพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นร้อยละ ๑๐ ของราคารถยนต์ ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้วเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงินที่ต้องชำระแก่กรมอุทยานแห่งชาติ

/สัตว์ป่า...

สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท และผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระแล้ว เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งว่ากรมบัญชีกลางมีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิด กรณีดังกล่าวโดยเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้ขั้บรรณนัตราชการ หมายเลขทะเบียน ผด ๗๐๕๕ ชลบุรี นำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและเครื่องตัดหญ้าของ ศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ที่ชำรุดไปซ่อมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์ อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี และขอการซ่อมได้ขั้บรรณนัตราชการคั่นดังกล่าวไปรับประทานอาหาร ที่ร้าน Bonjour Café โดยได้จัดรถยนต์ไว้ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ที่ติดอยู่กับร้านอาหาร โดยในขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน ผู้ฟ้องคดียอมต้องใช้ความระมัดระวัง ในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติ ประกอบกับบริเวณที่จอดรถ เป็นที่ลับตาคน หากอยู่ในร้านอาหารยอมไม่สามารถที่จะมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดบริเวณ ดังกล่าวได้ ซึ่งง่ายต่อการถูกโจรกรรม พุทธิการณเถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย ให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓,๑๒๕๐ บาท แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท มาชำระ ให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้ว คงเหลือเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระอีก จำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งทางปกครองแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงิน จำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ผู้ฟ้องคดี ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก ไม่มีพนักงานขั้บรรณนัตจึงมีความจำเป็นที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องขั้บรรณนัตราชการไปปฏิบัติหน้าที่ ด้วยตนเอง และเนื่องจากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกตั้งอยู่ห่างไกลชุมชนไม่มีระบบไฟฟ้า และไม่มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองไว้ใช้แทนเครื่องที่ชำรุดผู้ฟ้องคดีจึงจำเป็นต้องรอรับ เครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่นำมาซ่อมจากร้านซ่อมภายในวันเดียวกันนั้นเพื่อจะนำกลับไปใช้งาน ที่หน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก ซึ่งถือว่าเป็นความบกพร่องของหน่วยงานหรือระบบ การดำเนินงานส่วนรวม แม้ผู้ฟ้องคดีจะยอมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๔๓,๑๒๕ บาท แล้วก็ตาม ก็ไม่อาจลบล้างความเสียหายที่เกิดจากความบกพร่อง ของหน่วยงานหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวม ประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นในกรณีนี้

/มีการ...

มีการแจ้งความดำเนินคดีไว้แล้ว หากสามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดที่แท้จริงได้ ผู้นั้นก็ต้องเป็นผู้ที่ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการ นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวนราคารถยนต์ ตามบันทึกข้อความของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ต้องคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรม ตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ฟ้องคดีชั้นบรรณคดีราชการเพื่อไปรับประทานอาหารในระหว่างรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ร้าน Bonjour Café ซึ่งอยู่ห่างจากร้านซ่อมเครื่องกำเนิดไฟฟ้าประมาณ ๖๐๐ เมตร ถึง ๗๐๐ เมตร ในช่วงเวลาเย็นซึ่งเป็นปกติวิสัย แต่เนื่องจากขณะนั้นที่จอดรถบริเวณด้านหน้าร้านมีรถยนต์จอดเต็มไม่มีช่องว่างให้เข้าจอดได้ ผู้ฟ้องคดีจึงจอดรถยนต์ไว้ที่ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ที่ติดอยู่กับร้าน Bonjour Café ซึ่งเป็นลานจอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี และเป็นบริเวณที่บุคคลทั่วไปนำรถยนต์มาจอดไว้ ซึ่งโดยปกติจะมีเจ้าหน้าที่เวรยามของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีปฏิบัติหน้าที่อยู่ตลอดเวลา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบริเวณที่จอดรถยนต์มีความปลอดภัยเพียงพอ เพราะมีแสงสว่างจากสปอร์ตไลท์ที่ติดไว้ข้างสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ส่องสว่างเห็นได้ชัดเจน ประกอบกับสภาพเป็นแหล่งชุมชนมีผู้สัญจรตลอดเวลา และผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังป้องกันรักษารถยนต์ตามสมควรแล้ว โดยเมื่อจอดรถยนต์แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ล็อกเบรก คลัตช์ และประตูรถยนต์แล้วตรวจสอบโดยดึงประตูรถยนต์เพื่อตรวจสอบระบบล็อกของรถยนต์ก่อนเข้าไปสั่งอาหารที่ร้าน นอกจากนี้ ระหว่างรับประทานอาหารอยู่ในร้านผู้ฟ้องคดียังให้นายจักรกฤษออกไปดูรถยนต์ที่จอดอยู่เป็นระยะๆ เนื่องจากขณะนั้นได้เกิดฝนตกหนัก จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติแล้ว ส่วนบริเวณที่จอดรถยนต์ก็ไม่ได้อยู่ในบริเวณเป็นที่ลับตาคน เนื่องจากมีรถยนต์จอดไว้ยู่บริเวณเดียวกันจำนวนหลายคัน และมีรถแล่นผ่านเข้าออกตลอด ไม่มีสภาพเปลี่ยวแต่อย่างใด ซึ่งตามพฤติการณ์ยังถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย การที่รถยนต์ราชการสูญหายมีสาเหตุมาจากการกระทำของบุคคลภายนอกที่ได้ทำการโจรกรรมรถยนต์ราชการไป มิได้เกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดี จึงไม่สมควรที่ผู้ฟ้องคดีจะมีความรับผิดชอบตามความเห็นของกรมบัญชีกลาง และแม้ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะเกิดจากความประมาทของผู้ฟ้องคดีที่จอดรถยนต์ไว้เป็นเวลานานโดยที่มิได้มีผู้ใดเฝ้าดูแล

/รักษา...

รักษาถยนต์ราชการจนเป็นช่องทางให้มีการโจรกรรมเกิดขึ้น แต่หากหน่วยจัดการต้นน้ำ
คลองครกมีระบบไฟฟ้าใช้หรือมีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองไว้ใช้แทนเครื่องที่ชำรุด ผู้ฟ้องคดี
ก็ไม่ได้มีความจำเป็นต้องรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ซ่อมไว้จนเป็นสาเหตุให้รถยนต์ราชการสูญหาย
และถ้าหากข้อเท็จจริงหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกมีพนักงานขับรถยนต์ด้วยแล้ว ผู้ฟ้องคดี
ก็ยังไม่มีความจำเป็นต้องขับรถยนต์ด้วยตนเองเป็นสาเหตุให้ผู้ฟ้องคดีต้องมีความรับผิดชอบ
เพิ่มขึ้นในการเฝ้าดูแลรักษาถยนต์ราชการ ด้วยเหตุผลข้างต้นผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๑
พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมกับ
ขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้ก่อน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นด้วยกับ
คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงได้รายงานความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาคำอุทธรณ์
ดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๔/๖๕๕๙ ลงวันที่ ๒๐
ธันวาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์
ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่อ
อย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับความเสียหาย
ประกอบกับในเรื่องนี้ กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางมีความเห็นว่า พฤติการณ์การกระทำ
ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้
กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับความเสียหาย จึงให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน
ให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ปราบฎตามหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓
ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด
ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน
๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชดใช้ค่าเสียหายให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
ตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงต้องผูกพันตามความเห็นของ
กระทรวงการคลัง โดยไม่ต้องส่งคำอุทธรณ์ให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีก ตามนัยหนังสือ
กระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๘ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่ง
ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับความเห็น
ของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๘๐๑/๒๕๕๗ และข้อ ๑๘ ของระเบียบ
สำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟัง

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงแตกต่างจากคำวินิจฉัยของกระทรวงการคลังได้ จึงให้ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กรณีที่เกิดขึ้นผู้ฟ้องคดีไม่สมควรต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือหากจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย ผู้ฟ้องคดีก็สมควรรับผิดชอบ ๑๐ ของราคารถยนต์ ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงิน ๔๓,๑๒๕ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเงิน จำนวนดังกล่าวมาชำระแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้วเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๓๙๘,๑๒๕ บาท มาชดใช้ค่าเสียหายให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช และให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ แจ้งตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๔/๖๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีคำสั่งที่ ๑๓๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด กรณีรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี สูญหาย เพื่อพิจารณาว่าผู้ใดต้องรับผิดชอบในความเสียหายและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ต้องชดใช้คืน แก่หน่วยงานของรัฐ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวโดยมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ก่อนเกิดเหตุได้ใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้น จักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์เพียงพอแล้ว ไม่ได้ประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้รถยนต์ราชการ คันดังกล่าวสูญหายแต่อย่างใด จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้พิจารณาว่ากรณีที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ไปใช้งานและจอดรถไว้เป็นเวลานานโดยที่มิได้มีผู้ใดเฝ้าดูแล รักษารถยนต์ราชการคันดังกล่าวจนเป็นช่องทางให้มีการโจรกรรมเกิดขึ้น จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แม้การสูญหายของรถยนต์ราชการ คันดังกล่าวจะเกิดจากบุคคลภายนอกที่มาก่อการโจรกรรมรถยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการไป แต่เมื่อพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่อ

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้น ดังนั้น จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ ๑๐ ของราคาการถยนต์สูญที่ ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงิน ๔๓,๑๒๕ บาท และผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระแล้วเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีหนังสือที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๒๘๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว และมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๕๘๗๗ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ส่งเอกสารหลักฐานให้กระทรวงการคลังพิจารณา โดยกรมบัญชีกลางมีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๐๗๖๐๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ขอหลักฐานการชดใช้เงินของผู้ฟ้องคดีและหลักฐานการคำนวณราคาการถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ที่สูญหาย และหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๑๔๙๐๐ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ ขอทราบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวโดยขอสำนวนการสอบสวนพร้อมเอกสารหลักฐานบันทึกคำให้การของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และรายงานการสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสมีด ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๙๑๒๐ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ส่งเอกสารหลักฐานให้กระทรวงการคลังพิจารณา ต่อมากรมบัญชีกลางมีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดกรณีดังกล่าวโดยเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี นำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก และเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ที่ชำรุดไปซ่อมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์ อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี และขณะรอการซ่อมได้ขับรถยนต์ราชการคันดังกล่าวไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café โดยได้จอดรถยนต์ไว้ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีที่ติดอยู่กับร้านอาหาร โดยในขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติ ประกอบกับบริเวณที่จอดรถเป็นที่ลับตาคนหากอยู่ในร้านอาหารย่อมไม่สามารถที่จะมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดบริเวณดังกล่าวได้ ซึ่งง่ายต่อการถูกโจรกรรม พฤติการณ์ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคาการถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช

/และแจ้งสิทธิ...

และแจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ โดยผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบตามคำสั่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ๑๓๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ได้มีความเห็นว่าขณะที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่หัวหน้าหน่วย จัดการต้นน้ำคลองครก และทำหน้าที่หัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยเป็นผู้ขั้บรยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ด้วยตนเอง ก่อนเกิดเหตุได้ใช้ความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัย และพฤติการณ์เพียงพอแล้วไม่ได้ประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้รยนต์ราชการคันดังกล่าว สูญหายแต่อย่างใด จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้พิจารณาว่ากรณีที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น เมื่อรยนต์ ราชการคันดังกล่าวมีราคาการยนต์สุทธิ ๔๓๑,๒๕๐ บาท จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบร้อยละ ๑๐ ของราคาการยนต์สุทธิ ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงินที่ต้องชำระชดใช้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท และผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระ แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้วเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ซึ่งกรมบัญชีกลางแจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดกรณีดังกล่าวโดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคาการยนต์ ภายหลังหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าหน่วยจัดการ ต้นน้ำคลองครกไม่มีพนักงานขั้บรยนต์ ผู้ฟ้องคดีจึงมีความจำเป็นต้องขั้บรยนต์ราชการ ไปปฏิบัติหน้าที่ด้วยตนเอง และเนื่องจากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกตั้งอยู่ห่างไกลชุมชน ไม่มีระบบไฟฟ้าและไม่มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองไว้ใช้แทนเครื่องที่ชำรุด ผู้ฟ้องคดีจึงจำเป็นต้อง รอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่นำมาซ่อมจากร้านซ่อมภายในวันเดียวกันนั้นเพื่อจะนำกลับไปใช้งาน ที่หน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก และการที่ผู้ฟ้องคดีขั้บรยนต์ราชการเพื่อไปรับประทานอาหาร ในช่วงเวลาเย็นระหว่างรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ร้าน Bonjour Café ซึ่งอยู่ห่างจาก ร้านซ่อมเครื่องกำเนิดไฟฟ้าประมาณ ๖๐๐ เมตร ถึง ๗๐๐ เมตร ก็เป็นเรื่องปกติวิสัย แต่เนื่องจากขณะนั้นที่จอดรถบริเวณด้านหน้าร้านมีรยนต์จอดเต็มไม่มีช่องว่างให้เข้าจอดได้

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจึงจอดรถยนต์ไว้ที่ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ที่อยู่ติดกับร้าน Bonjour Café ซึ่งเป็นลานจอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี และเป็นบริเวณที่บุคคลทั่วไปนำรถยนต์มาจอดไว้ ซึ่งโดยปกติจะมีเจ้าหน้าที่เวรยามของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีปฏิบัติหน้าที่อยู่ตลอดเวลา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบริเวณที่จอดรถยนต์มีความปลอดภัยเพียงพอเพราะมีแสงสว่างจากสปอร์ตไลท์ที่ติดไว้ข้างสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีส่องสว่างเห็นได้ชัดเจน ประกอบกับสภาพเป็นแหล่งชุมชนมีผู้คนสัญจรตลอดเวลา ผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังป้องกันรักษารถยนต์ตามสมควรแล้ว โดยเมื่อจอดรถยนต์แล้วผู้ฟ้องคดีได้ล็อกเบรก คลัตช์ และประตูรถยนต์ แล้วตรวจสอบโดยดึงประตูรถยนต์เพื่อตรวจสอบระบบล็อกของรถยนต์ก่อนเข้าไปสั่งอาหารที่ร้าน นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังให้นายจักรกฤษ พงษ์โสภา พนักงานจ้างเหมา ออกไปดูรถยนต์ที่จอดอยู่เป็นระยะๆ เนื่องจากขณะนั่งรับประทานอาหารเช้าในร้านได้เกิดฝนตกหนัก จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติแล้ว ส่วนบริเวณที่จอดรถยนต์ก็ไม่ได้อยู่ในบริเวณที่ลับตาคนเนื่องจากมีรถยนต์จอดไว้อยู่บริเวณเดียวกันจำนวนหลายคัน และมีรถแล่นผ่านเข้าออกตลอด ไม่มีสภาพเปลี่ยวแต่อย่างใด ซึ่งตามพฤติการณ์ยังถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย และภายหลังที่ผู้ฟ้องคดีออกมาไม่เห็นรถยนต์ราชการ ผู้ฟ้องคดีกับนายจักรกฤษก็ได้ช่วยกันออกติดตามทันที และได้ดำเนินการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสม็ด จังหวัดชลบุรี เพื่อให้หาผู้กระทำความผิดของทางราชการมาลงโทษ จึงเห็นได้ว่ารถยนต์ราชการสูญหายมีสาเหตุมาจากการโจรกรรมของบุคคลภายนอกมิได้เกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สมควรรับผิดชอบตามที่กรมบัญชีกลางแจ้งมา นอกจากนี้ ความเสียหายที่เกิดขึ้นในคดีนี้แม้จะเกิดจากความประมาทของผู้ฟ้องคดีที่จอดรถยนต์ไว้เป็นเวลานานโดยที่มิได้มีผู้ใดเฝ้าดูแลรักษารถยนต์ราชการจนเป็นช่องทางให้มีการโจรกรรมเกิดขึ้น แต่หากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกมีระบบไฟฟ้าใช้หรือมีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองไว้ใช้แทนเครื่องที่ชำรุด ผู้ฟ้องคดีก็ไม่มี ความจำเป็นต้องรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ซ่อมไว้ จนเป็นสาเหตุให้รถยนต์ราชการสูญหาย และถ้าหากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกมีพนักงานขับรถยนต์ด้วยแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ยิ่งไม่มีความจำเป็นต้องขับรถยนต์ด้วยตนเองเป็นสาเหตุให้ผู้ฟ้องคดีต้องมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นในการเฝ้าดูแลรักษารถยนต์ราชการ จึงถือว่าการละเมิดครั้งนี้เกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานหรือ

/ระบบ...

ระบบการดำเนินงานส่วนรวมด้วย แม้ผู้ฟ้องคดีจะยอมรับชดใช้ค่าเสียหายตามความเห็น
 ของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นเงิน ๔๓,๑๒๕ บาท แล้วก็ตาม ก็ไม่อาจ
 ลบล้างความเสียหายอันเกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานหรือระบบการดำเนินงาน
 ส่วนรวมตามมาตรา ๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
 พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นในกรณีนี้มีการแจ้งความดำเนินคดีไว้แล้ว
 หากสามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดที่แท้จริงได้ผู้นั้นก็ต้องเป็นผู้ที่ชดใช้ค่าเสียหาย
 ให้แก่ทางราชการ นอกจากนี้ หน่วยงานของรัฐยังต้องคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำ
 และความเป็นธรรมตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการออกคำสั่งให้
 ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวนรายการถยนต์ จึงเห็นว่ากรณีที่เกิดขึ้นผู้ฟ้องคดี
 ไม่สมควรต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
 หรือหากจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย ผู้ฟ้องคดีก็สมควรรับผิดชอบร้อยละ ๑๐ ของรายการรถยนต์
 ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงิน ๔๓,๑๒๕ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระ
 แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้วเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
 ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องชำระเงินตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความของ
 กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔
 พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่ง
 ดังกล่าวและขออุทธรณ์การบังคับทางปกครองไว้ก่อน ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และ
 พันธุ์พืช ได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ กรมอุทยานแห่งชาติ
 สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๓๒๒๖ ลงวันที่ ๒๔
 พฤศจิกายน ๒๕๕๖ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า
 การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีเป็นการอุทธรณ์ซึ่งผู้แต่งตั้งได้มีคำสั่งหลังจาก
 ทราบผลการตรวจสอบจากกระทรวงการคลังที่ได้มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดย
 ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย โดยให้รับผิดชอบ
 ชดใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามรายการรถยนต์ภายหลังจาก
 หักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงินจำนวน ๔๓๑,๒๕๐ บาท จึงไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดี และจะต้องรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ตามกฎหมายกระทรวง
 ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
 พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อพิจารณาต่อไป ดังนั้น ตามประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมาทั้งหมด

จึงรับฟัง...

จึงรับฟังไม่ขึ้น และต้องรับผิดชอบตามความเห็นของกรมบัญชีกลางตามหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย ให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ทั้งนี้ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว จะต้องปฏิบัติตามข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติ เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งจะต้องมีคำสั่งทางปกครอง และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามความเห็นของกระทรวงการคลัง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การทำงานองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า ในเรื่องนี้กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางได้พิจารณาสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิดและวินิจฉัยว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการกระทำ ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับความเสียหาย จึงให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ปรากฏตามหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และเมื่อ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ตามข้อ ๒ (๔) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงต้องผูกพันตามความเห็นของกระทรวงการคลัง โดยไม่ต้องส่งคำอุทธรณ์ให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีก ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งตามพระราชบัญญัติ ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จที่ ๘๐๑/๒๕๔๗ และข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังข้อเท็จจริง แตกต่างจากคำวินิจฉัยของกระทรวงการคลังได้

/สำหรับ...

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง นั้น กรณีของการพิจารณาคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองที่จะพิจารณาว่าจะให้ทุเลาการบังคับทางปกครองตามคำสั่งดังกล่าวหรือไม่ อย่างไร จึงไม่วินิจฉัยประเด็นนี้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ตามประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๗ วรรคสอง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ความว่า ให้ผู้แต่งตั้งส่งสำนวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันวินิจฉัยสั่งการให้กระทรวงการคลังเพื่อตรวจสอบ เว้นแต่เป็นเรื่องที่กระทรวงการคลังประกาศกำหนดว่าไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ซึ่งตามประกาศดังกล่าวกำหนดให้ส่วนราชการมีอำนาจพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของหน่วยงานของรัฐจากสาเหตุทั่วไป (เช่น อุบัติเหตุเพลิงไหม้ ทรัพย์สินเสียหายหรือสูญหาย เป็นต้น) สำหรับจำนวนค่าเสียหายครั้งละไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งกรณีของผู้ฟ้องคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาว่ากรณีที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ไปใช้งานและจอดรอไว้เป็นเวลานานโดยที่มิได้มีผู้ใดเฝ้าดูแลรักษารถยนต์ราชการคันดังกล่าวจนเป็นช่องทางให้มีการโจรกรรมเกิดขึ้น จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แม้การสูญหายของรถยนต์ราชการคันดังกล่าวจะเกิดจากบุคคลภายนอกที่มาก่อการโจรกรรมรถยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการ แต่เมื่อพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น เมื่อรถยนต์ราชการคันดังกล่าวมีราคาการรถยนต์สุทธิ ๔๓๑,๒๕๐ บาท จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบร้อยละ ๑๐ ของราคาการรถยนต์สุทธิ ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงินที่ต้องชำระชดใช้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท และผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระแล้วเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ จึงเห็นได้ว่าข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้รับการพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่ได้รับความเสียหายตามที่กระทรวงการคลังให้อำนาจไว้แล้ว ถือว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นได้มีการพิจารณา

/เสร็จเด็ดขาด...

เสร็จเด็ดขาดแล้ว การที่กรมบัญชีกลางหยิบยกไปพิจารณาความเสียหายอีก จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจไม่ชอบด้วยวิธีปฏิบัติ เนื่องจากตามประกาศกระทรวงการคลังฉบับดังกล่าวเมื่อกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่ได้รับความเสียหายพิจารณาตามหลักเกณฑ์แล้ว หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่เพียงรายงานความเสียหายที่เกิดขึ้นตามแบบที่กระทรวงการคลังกำหนดไปให้กระทรวงการคลังทราบทุกระยะ ๓ เดือน เท่านั้น กระทรวงการคลังจึงไม่มีอำนาจพิจารณาข้อเท็จจริงกรณีนี้ได้อีก ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีบันทึกข้อความด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ออกคำสั่งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชำระชดใช้ค่าเสียหายแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามความเห็นของกรมบัญชีกลาง โดยรับมอบอำนาจจากกระทรวงการคลังที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายและวิธีปฏิบัติ เพราะออกตามความเห็นของกรมบัญชีกลางที่ไม่มีอำนาจพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดกรณีที่เกิดขึ้นแล้ว เนื่องจากการพิจารณาได้เสร็จเด็ดขาดในชั้นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว สิทธิในการพิจารณาความรับผิดชอบดังกล่าวย่อมระงับไป กรมบัญชีกลางจะนำมาพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบอีกไม่ได้ เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นครั้งเดียวกันที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าเสียหายตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปแล้ว และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่าการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องผูกพันตามความเห็นของกระทรวงการคลังจึงให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท เป็นการพิจารณาที่ไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดีอย่างยิ่ง

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามความเห็นของกรมบัญชีกลางผู้ได้รับมอบอำนาจจากกระทรวงการคลังว่าขณะผู้ฟ้องคดีรอการซ่อมเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและเครื่องตัดหญ้าที่ชำรุด แล้วได้ขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café โดยได้จอดรถยนต์ไว้ด้านข้างตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีที่อยู่ติดกับร้านอาหาร โดยในขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติ ประกอบกับบริเวณ

/ที่จอดรถ...

ที่จอดรถเป็นที่ลับตาคน หากอยู่ในร้านอาหารย่อมไม่สามารถที่จะมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดบริเวณดังกล่าวได้ ซึ่งง่ายต่อการถูกโจรกรรม พฤติการณ์ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น การจอดรถยนต์บริเวณดังกล่าวไม่เป็นที่ลับตาคน เพราะที่ลับตาคนจะต้องมีลักษณะเป็นการแอบ ซ่อนเร้นห่างไกลจากที่มีบุคคลภายนอกสัญจรอยู่ ซึ่งตรงข้ามกับบริเวณที่ผู้ฟ้องคดีนำรถยนต์ไปจอด โดยที่บริเวณนั้นมีไฟส่องสว่างเห็นได้อย่างชัดเจน ไม่ได้มีเพียงรถยนต์ราชการคันนี้เท่านั้นที่ไปจอด แต่ยังมีรถยนต์ของลูกค้านำร้านอาหารคนอื่นๆ อีกที่นำไปจอดไว้เหมือนกัน ประกอบกับบริเวณที่จอดรถดังกล่าวอยู่ในพื้นที่หน่วยงานราชการ คือ ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทำการลือรถยนต์และตรวจตราโดยทดสอบตั้งประตูว่ามีความปลอดภัยตามปกติวิสัยของวิญญูชนผู้เป็นเจ้าของรถยนต์ทั่วไปพึงกระทำแล้ว ถือว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการกระทำที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามข้อพิจารณาของกรมบัญชีกลางผู้ได้รับมอบอำนาจจากกระทรวงการคลัง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายและวิธีปฏิบัติ เพราะออกตามความเห็นของกรมบัญชีกลางที่ไม่มีอำนาจพิจารณาความรับผิดทางละเมิดกรณีของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากพิจารณาได้เสร็จเด็ดขาดในชั้นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานกรมบัญชีกลางเนื่องจากเห็นว่ามิหน้าที่พิจารณาความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งกำหนดให้กระทรวงการคลังมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินการคลังแผ่นดิน ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จะต้องปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และตามผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการจอดรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นที่ลับตาคนจึงไม่ใช่กรณีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง นั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์ของทางราชการไปจอดไว้ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ห่างจากร้านอาหาร Bonjour Café ที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปรับประทานอาหาร ขณะรอการซ่อมเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ในขณะนั้นเป็นเวลาากลางคืนในช่วงเวลาประมาณ

๒๑ นาฬิกา ถึง ๒๔ นาฬิกา เป็นเวลาที่ย่อมมีคนผ่านไปมาน้อย ผู้ฟ้องคดีจึงต้องใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติ หากผู้ฟ้องคดีอยู่ในร้านอาหารย่อมไม่สามารถมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดบริเวณดังกล่าวได้ และเนื่องจากอยู่ห่างไกลยากแก่การมองเห็นโดยไม่สามารถใช้สายตาสอดส่องดูแลรถยนต์ราชการได้ ทำให้ง่ายต่อการถูกโจรกรรม พฤติการณ์ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์เป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ตามนัยมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และตามที่กรมบัญชีกลางได้วินิจฉัย นอกจากคำให้การเพิ่มเติมแก้คำคัดค้านคำให้การดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอลือเอาคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้ยื่นต่อศาลแล้วเป็นส่วนหนึ่งของคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอลือเอาคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้ยื่นต่อศาลแล้วเป็นคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและหัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ได้ขออนุมัติเดินทางไปราชการเพื่อจัดทำแผนแม่บทการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาคสนาม และติดต่อประสานงานการเงินและบัญชี ณ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ (ศรีราชา) ระหว่างวันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ ตามหนังสือหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก ที่ ทส ๐๙๑๒.๗/๐๓/๒๐๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ พร้อมขออนุมัติใช้รถยนต์ราชการ ยี่ห้อฮิอุซุ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ซึ่งนายเสรี แสงจันทร์ นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ลงนามอนุมัติในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถยนต์และควบคุมรถยนต์คันดังกล่าวเดินทางไปกับนายจักรกฤษ พงษ์โสภา พนักงานจ้างเหมา TOR ประจำหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก หลังจากเสร็จภารกิจการประสานงานราชการในช่วงเย็นของวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์คันดังกล่าวบรรทุกเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ ซึ่งชำรุดไปซ่อมแซมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์ ตำบลเสม็ด อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี โดยอ้างว่าจำเป็นต้องรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้า

/ซึ่งนำมา...

ซึ่งนำมาซ่อมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์กลับไปภายในวันเดียวกันเพื่อจะนำไปใช้งานเนื่องจาก
 หน่วยงานไม่มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรอง ระหว่างรอการซ่อมครุภัณฑ์ดังกล่าวจนถึงเวลาประมาณ
 ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีและนายจักรกฤษได้ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปรับประทานอาหาร
 ที่ร้าน Bonjour Café ที่อยู่ห่างออกไปประมาณ ๖๐๐ เมตร ถึง ๗๐๐ เมตร และนำรถยนต์
 คันดังกล่าวไปจอดไว้บริเวณลานจอดรถยนต์ด้านข้างตึกของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี
 ซึ่งอยู่ติดกับร้านอาหารในบริเวณที่สำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีได้จัดไว้ให้ประชาชนทั่วไป
 นำรถยนต์มาจอดโดยมีแสงสว่างจากไฟสปอร์ตไลท์ส่องสว่างเห็นได้ชัดเจน จนกระทั่ง
 เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา เจ้าของร้านอพอลโลวินเนอร์ได้โทรศัพท์แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ไปรับ
 ครุภัณฑ์ที่ซ่อมแซมเสร็จแล้ว แต่เนื่องจากขณะนั้นฝนตกหนักผู้ฟ้องคดีจึงรอให้ฝนตกเบาลง
 จนถึงเวลา ๒๔ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีจึงเดินทางไปยังสถานที่ที่จอดรถยนต์ ปรากฏว่าไม่พบ
 รถยนต์คันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสม็ด
 เพื่อติดตามหารถยนต์และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด และได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชา
 ตามลำดับชั้นทราบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๑๓๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน
 ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ผลการสอบข้อเท็จจริง
 คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อ
 อย่างร้ายแรง ไม่สมควรต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย แต่กรมอุทยานแห่งชาติ
 สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่อ
 อย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ ๑๐ ของราคารถยนต์ที่ได้หัก
 ค่าเสื่อมราคาแล้ว จำนวน ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงิน ๔๓,๑๒๕ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้มีบันทึกข้อความกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๑๗๐๓๘
 ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายจำนวนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี
 ได้นำเงินจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท ไปชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้ว
 เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ หลังจากนั้น กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
 ได้มีหนังสือที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๒๘๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบ
 ข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวให้กระทรวงการคลังพิจารณา แต่กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ
 ที่ กค ๐๔๑๐.๗/๐๗๖๐๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๑๔๘๐๐
 ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ส่งเอกสาร
 พยานหลักฐานเพิ่มเติม กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จึงมีหนังสือ ด่วนที่สุด

ที่ ทส...

ที่ ทส ๐๕๐๓.๓/๕๘๗๗ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ และหนังสือด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๕๐๓.๓/๕๑๒๐ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมให้กระทรวงการคลังพิจารณา ต่อมา กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่า ผู้ฟ้องคดีชั่วคราวของทางราชการนำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ไปซ่อม ขณะรอซ่อมได้ชั่วคราวราชการ คัดตั้งกล่าวไปรับประทานอาหารที่ร้านอาหาร Bonjour Café โดยจอตรงยนต์ข้างตึก สำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีในที่ลับตาคนในเวลากลางคืนและไม่สามารถมองเห็น รถยนต์จากร้านอาหารที่ตนเองนั่งอยู่ได้ ถือเป็นกรกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย เต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์หลังจากที่ได้หักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๕๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบของกรมบัญชีกลาง ให้ผู้ฟ้องคดีทราบและให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำนวน ๔๓๑,๒๕๐ บาท โดยหักจากเงินที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้วจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท คงเหลือเงินที่ต้องชดเชย จำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท ผู้ฟ้องคดีไม่พอใจจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับความเสียหาย และเนื่องจากผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ต้องผูกพันตามความเห็นของกระทรวงการคลัง โดยไม่ต้องส่งคำอุทธรณ์ให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีก ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๘ จึงให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๔/๖๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ศาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้ชั่วคราวราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี เพื่อนำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำ คลองครกและเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ที่ชำรุดไปซ่อมที่

/ร้านอพอลโลวินเนอร์...

ร้านอพอลโลวินเนอร์ อำเภอเมืองชลบุรี โดยขณะที่รอการซ่อมเวลา ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดี ได้ขับรถยนต์ราชการคันดังกล่าวเดินทางไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café ซึ่งในขณะที่ไปถึงด้านหน้าของร้านดังกล่าวมีรถยนต์จอดเต็มพื้นที่ ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำรถไปจอดบริเวณด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นลานจอดรถของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี อันเป็นบริเวณที่บุคคลทั่วไปนำรถยนต์มาจอดไว้ บริเวณที่จอดรถดังกล่าวมีแสงสว่างจากสปอร์ตไลท์ที่ติดไว้ข้างสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี เมื่อจอดรถแล้วผู้ฟ้องคดีได้ล็อกเบรก คลัตช์ และประตูรถยนต์ แล้วตรวจสอบโดยดึงประตูรถยนต์ เพื่อตรวจสอบระบบล็อกของรถยนต์ เมื่อเห็นว่าเรียบร้อยจึงไปที่ร้านอาหารซึ่งตั้งอยู่ติดกับสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี และในขณะที่รออาหารและรับประทานอาหารอยู่ที่ร้าน ผู้ฟ้องคดียังได้ให้นายจักรกฤษ พงษ์โสภณา พนักงานจ้างเหมา ซึ่งเดินทางมากับผู้ฟ้องคดี ออกไปดูรถยนต์ที่จอดไว้ดังกล่าวเป็นระยะๆ โดยที่ในช่วงเวลานั้นเกิดฝนตกหนัก เมื่อฝนหยุดตก ในเวลา ๒๔ นาฬิกา จึงออกจากร้านอาหารมาที่ลานจอดรถ ปรากฏว่ารถยนต์ราชการคันดังกล่าวได้ถูกโจรกรรมไปแล้ว ผู้ฟ้องคดีและนายจักรกฤษจึงได้ช่วยกันออกติดตามหารถคันดังกล่าวทันที และได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสม็ด จังหวัดชลบุรี เพื่อนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้คัดค้านหรือโต้แย้ง จึงเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี ถือได้ว่าได้ใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการดังเช่นวิญญูชนพึงปฏิบัติต่อทรัพย์สินของตนเองแล้ว กล่าวคือ ได้นำรถยนต์คันพิพาทไปจอดไว้ในสถานที่ ซึ่งเป็นที่จอดรถยนต์สำหรับผู้มาติดต่อราชการของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี และบุคคลทั่วไป และเป็นสถานที่ที่มีไฟฟ้าส่องให้แสงสว่าง มีการล็อกเบรก คลัตช์ และประตูรถยนต์ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ที่เดินทางมาด้วยกันออกไปตรวจตราเป็นระยะๆ ตามสภาพการณ์ พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงยังถือมิได้ว่าได้กระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๘ ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีจอดรถไว้เป็นเวลานานโดยไม่มีผู้ใดเฝ้าดูแลรักษาจนเป็นช่องทางให้มีการโจรกรรม รวมถึงกรณีกระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางเห็นว่า การจอดรถคันพิพาทของผู้ฟ้องคดีเป็นการจอดในที่ลับตาคน หากอยู่ในร้านอาหารย่อมไม่สามารถที่จะมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดอยู่ได้

/ซึ่งง่ายต่อ...

ซึ่งง่ายต่อการโจรกรรม พฤติการณ์ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง นั้น เห็นว่า การพิจารณาข้างต้นมิได้คำนึงถึงข้อจำกัดในเรื่องของสภาพภูมิอากาศในวันเกิดเหตุ ที่มีฝนตกหนัก ทำให้ต้องอยู่ที่ร้านอาหารนานกว่าปกติ หรือข้อจำกัดในเรื่องของสถานที่ จอดรถยนต์บริเวณหน้าร้านอาหารที่มีรถยนต์จอดเต็มพื้นที่ จำต้องจอดรถในพื้นที่ จอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีซึ่งเป็นบริเวณใกล้เคียงกัน รวมถึงกรณี ปกติทั่วไปในการใช้รถราชการสำหรับดำเนินกิจกรรมต่างๆ นอกสถานที่ซึ่งส่วนใหญ่ จะมีข้อจำกัดจนต้องจอดรถในพื้นที่ที่ไม่สามารถมองเห็นรถที่จอดได้ ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้วเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท โดยหักจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีได้นำมาชำระแล้ว จำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท คงเหลือเงินที่ต้องชำระ จำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้มีอำนาจวินิจฉัย อุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ให้ยกอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดี แจ้งตามหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๔/๖๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ จึงถือเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึก ข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดี ชดใช้ค่าเสียหายแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นเงิน ๓๘๘,๑๒๕ บาท และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษา ของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดีนำรถยนต์ของ ทางราชการไปจอดในบริเวณลานจอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี โดยอ้างว่า ได้ล็อกเบรก คลัตช์ และประตูรถยนต์แล้ว ซึ่งในเวลากลางวันย่อมมีประชาชนมาติดต่อราชการ ต่างจากช่วงเวลากลางคืน บริเวณดังกล่าวแม้จะมีโคมไฟส่องสว่าง แต่ก็ถือได้ว่าเป็นที่ลับตาคน เนื่องจากอยู่ข้างตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีและมีประชาชนสัญจรน้อยลง โดยเฉพาะ ในช่วงที่มีฝนตก อีกทั้งถนนสายดังกล่าวมิใช่ถนนสายหลักของเมือง พฤติการณ์ของ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีที่จอตถยนต์ราชการคันดังกกล่าวไว้ตั้งแต่เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา จนถึงเวลา ๒๔ นาฬิกา จึงเดินทางกลับไปยังสถานที่เกิดเหตุ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งนั่งอยู่ในร้านอาหาร Bonjour Café แม้ร้านอาหารจะตั้งอยู่ใกล้เคียงกับบริเวณลานจอดรถของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกก็ไม่สามารถมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดอยู่ข้างตึกของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีได้ เนื่องจากมีตึกของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีตั้งขวางบดบังการมองเห็น ทำให้ลานจอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ปลอดภัยและง่ายต่อการที่รถยนต์ของทางราชการจะถูกโจรกรรม ผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในภาวะเช่นนั้น ย่อมต้องทราบและใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษาทรัพย์สินของทางราชการเพิ่มมากขึ้นกว่าช่วงเวลาปกติ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้ความระมัดระวังจอตถยนต์ราชการทิ้งไว้ ณ สถานที่ดังกล่าว ในขณะที่ไปรับประทานอาหารเป็นเวลานานถึง ๓ ชั่วโมง โดยไม่มีผู้ใดเฝ้าหรือดูแล แม้จะอ้างว่าได้มอบหมายให้นายจักรกฤษ พงษ์โสภณ ผู้ติดตามเดินออกจากร้านอาหารไปดูดูแลรถยนต์ราชการอยู่เป็นระยะๆ ก็ตาม ย่อมไม่เพียงพอที่จะถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดูแลรักษาทรัพย์สินของทางราชการตั้งเช่นวิญญูชนพึงปฏิบัติ จนเป็นเหตุให้รถยนต์ราชการคันดังกล่าวสูญหาย เป็นพฤติการณ์ที่ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำละเมิดด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นการกระทำที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย นั้น จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าหากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกมีพนักงานขับรถยนต์ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ต้องมีความจำเป็นต้องขับรถยนต์ราชการไปปฏิบัติหน้าที่ด้วยตนเอง ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นในการเฝ้าดูแลรักษาทรัพย์สินของทางราชการ และหากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกมีระบบไฟฟ้าหรือมีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองไว้ใช้แทนเครื่องที่ชำรุด ผู้ฟ้องคดีก็ไม่จำเป็นต้องรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ซ่อมไว้จนเป็นสาเหตุให้รถยนต์ราชการสูญหาย ถือว่าเป็นความบกพร่องของหน่วยงานหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวม นั้น เห็นว่า สาเหตุที่รถยนต์ราชการสูญหายครั้งนี้เกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีโดยตรง มิใช่เกิดจากความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงาน

/ส่วนรวม...

ส่วนรวม ตามมาตรา ๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่สามารถหักส่วนแห่งความรับผิดของผู้ฟ้องคดีได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน สืบเนื่องมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ ทส ๐๘๐๓.๓/๒๑๒๘๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีนี้ให้กระทรวงการคลังพิจารณาและกรมบัญชีกลาง ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากกระทรวงการคลังได้มีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๐๗๖๐๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ขอหลักฐานการชดใช้เงินของผู้ฟ้องคดีกับหลักฐานการคำนวณ ราคารถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ที่สูญหาย และมีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๑๔๙๐๐ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ ขอทราบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว โดยขอสำนวนการสอบสวนและรายงานการสอบสวนพร้อมเอกสารหลักฐานบันทึกคำให้การ ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และรายงานการสอบสวนของพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเสม็ดนำกลับไปพิจารณา และต่อมากรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ถือได้ว่าการตรวจสอบ และให้ความเห็นของกระทรวงการคลังเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามข้อ ๑๗ วรรคสอง และวรรคสาม ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี ชดใช้ค่าเสียหายแก่ทางราชการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะเพิกถอนคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้อาวุโส ทำหน้าที่หัวหน้าจัดการต้นน้ำคลองครกและหัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ได้รับอนุมัติให้ไปราชการที่สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ (ศรีราชา) ระหว่างวันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ พร้อมด้วยนายจักรกฤษ พงษ์โสภา พนักงานจ้างเหมา โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ด้วยตนเอง จึงมีหน้าที่ควบคุมดูแลการเก็บรักษารถยนต์ให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดี ได้ขับรถยนต์ราชการนำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและเครื่องตัดหญ้า

/ของศูนย์...

ของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ที่ชำรุด ซึ่งได้นำมาจากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก และศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ไปซ่อมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์ อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ขณะรอการซ่อมแซมในเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้ขั้บรถยนต์ราชการ เพื่อไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café โดยได้จอดรถยนต์ไว้ที่ด้านข้างของ ตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีที่อยู่ติดกับร้าน Bonjour Café จนเวลาประมาณ ๒๔ นาฬิกา จึงได้ออกจากร้านอาหารไปที่จอดรถยนต์ แต่พบว่ารถยนต์ราชการได้สูญหายไป จากที่จอดแล้ว เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ในขณะนั้นเป็นเวลากลางคืนผู้ฟ้องคดี ย่อมต้องใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ของทางราชการมากกว่าปกติ แต่กลับละเลย มิได้เอาใจใส่ดูแลรักษารถยนต์ราชการเท่าที่ควร ประกอบกับบริเวณที่จอดรถเป็นที่ลับตาคน หากอยู่ในร้านอาหารย่อมไม่สามารถที่จะมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดบริเวณดังกล่าวได้ ซึ่งง่ายต่อการถูกโจรกรรม พฤติการณ์ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับความเสียหาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นไปตามข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยได้มีการแจ้งความเห็นที่กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางได้พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดี ทราบแล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้แจ้งคำสั่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ได้ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสร็จ ที่ ๘๐๑/๒๕๔๗ ที่กำหนดให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ต้องผูกพันตามความเห็นกระทรวงการคลัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจรับฟังข้อเท็จจริงแตกต่างจากคำวินิจฉัยของกระทรวงการคลัง ได้ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอยืนยันตามคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และพยานหลักฐาน ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เคยยื่นไว้ต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของคำอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งเรียกให้ทำคำแก้อุทธรณ์โดยชอบแล้ว มิได้ทำคำแก้อุทธรณ์

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานป่าไม้อาวุโส
ทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและหัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕
จังหวัดจันทบุรี ได้ขออนุมัติเดินทางไปราชการเพื่อไปติดต่อประสานงานการจัดทำแผน
แม่บทการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาคสนามและติดต่อประสานงานการเงินและบัญชี
ณ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ (ศรีราชา) ระหว่างวันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓
ตามหนังสือหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก ที่ ทส ๐๙๑๒.๗๐๓/๒๐๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม
๒๕๕๓ พร้อมขออนุมัติใช้รถยนต์ราชการ ยี่ห้อฮิซุซุ หมายเลขทะเบียน ผด ๗๐๕๕ ชลบุรี
ซึ่งนายเสรี แสงจันทร์ นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ รักษาราชการแทนผู้อำนวยการ
สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ลงนามอนุมัติ
ในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถยนต์และควบคุมรถยนต์คันดังกล่าวเดินทางไปกับ
นายจักรกฤษ พงษ์โสภา พนักงานจ้างเหมา TOR ประจำหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก
หลังจากเสร็จภารกิจการประสานงานราชการในช่วงเย็นของวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๓
ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์คันดังกล่าวบรรทุกเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและเครื่องตัดหญ้าของ
ศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ ที่ชำรุดไปซ่อมแซมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์ ตำบลเสม็ด อำเภอเมืองชลบุรี
จังหวัดชลบุรี ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าจำเป็นต้องรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าซึ่งนำมาซ่อมที่ร้านอพอลโลวินเนอร์
กลับไปภายในวันเดียวกันเพื่อจะนำไปใช้งานที่หน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก เนื่องจาก
หน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกตั้งอยู่ห่างไกลชุมชน ไม่มีระบบไฟฟ้า และไม่มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้า
สำรองไว้ใช้แทนเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ชำรุด ซึ่งระหว่างรอการซ่อมครุภัณฑ์ดังกล่าวจนถึง
เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีและนายจักรกฤษได้ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน
ผด ๗๐๕๕ ชลบุรี ไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café ซึ่งอยู่ห่างจากร้านซ่อม
เครื่องกำเนิดไฟฟ้าประมาณ ๖๐๐ เมตร ถึง ๗๐๐ เมตร และนำรถยนต์คันดังกล่าวไปจอดไว้
ที่บริเวณลานจอดรถยนต์ด้านข้างของตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นแหล่งชุมชน
และมีแสงสว่างจากไฟสปอร์ตไลท์ส่องสว่างเห็นได้ชัดเจน ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าขณะนั้นที่จอดรถ
บริเวณด้านหน้าร้าน Bonjour Café มีรถยนต์จอดเต็ม ผู้ฟ้องคดีได้ล็อกเบรก คลัตช์

/และประตุ...

และประตูรถยนต์แล้วตรวจสอบระบบล็อกก่อนเข้าไปรับประทานอาหารที่ร้านดังกล่าว ต่อมา เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา เจ้าของร้านอพอลโลวินเนอร์ได้โทรศัพท์แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ได้ซ่อมแซมครุภัณฑ์เสร็จแล้วให้ไปปรับได้ ขณะนั้นฝนตกหนักผู้ฟ้องคดีจึงรอให้ฝนตกเบาลง เมื่อเวลาประมาณ ๒๔ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้ไปที่จอดรถยนต์ปรากฏว่าไม่พบรถยนต์คันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสมีดเพื่อติดตามหา รถยนต์และดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิด และได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๑๓๓๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิดมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงไม่สมควรต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย แต่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ ๑๐ ของราคารถยนต์จำนวน ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีบันทึกข้อความ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๑๗๐๓๘ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท ผู้ฟ้องคดีได้นำเงิน จำนวนดังกล่าวไปชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้ว จำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ต่อมา กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้มีหนังสือที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๒๘๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวให้กระทรวงการคลังพิจารณา และกรมบัญชีกลางซึ่งได้รับ มอบอำนาจจากกระทรวงการคลังได้มีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๐๗๖๐๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ขอหลักฐานการชดใช้เงินของผู้ฟ้องคดีและหลักฐานการคำนวณราคารถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ที่สูญหาย และมีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๑๔๙๐๐ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ ขอทราบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวโดยขอสำนวนการสอบสวน พร้อมเอกสารหลักฐานบันทึกคำให้การของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และรายงาน การสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสมีด ซึ่งกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๕๘๗๗ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๖ และหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๙๑๒๐ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ส่งเอกสารหลักฐานให้กระทรวงการคลังพิจารณา หลังจากนั้น กรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ

/ที่ กค...

ที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ โดยมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๕๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดของกรมบัญชีกลางให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำนวน ๔๓๑,๒๕๐ บาท โดยหักเงินที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ก่อนหน้านี้แล้ว จำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท คงเหลือเงินที่ต้องชดใช้ จำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แล้วไม่เห็นด้วยจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมกับขอทูลเกล้าการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้รับหนังสือของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และได้มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๕๐๓.๓/๒๓๒๒๖ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ รายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากในเรื่องนี้ กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางมีความเห็นว่าพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชได้รับความเสียหาย จึงให้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ปรากฏตามหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๓๘๒๗๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๕๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชดใช้ให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องผูกพันตามความเห็นของกระทรวงการคลัง โดยไม่ต้องส่งคำอุทธรณ์ให้กระทรวงการคลังพิจารณาอีก ตามนัยหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๖๐ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิด

/ของเจ้าหน้าที่...

ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสรีที่ ๘๐๑/๒๕๔๗ และข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์ การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังข้อเท็จจริงแตกต่างจากที่กระทรวงการคลัง วินิจฉัยได้ จึงให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงานปลัดกระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๔/๖๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการวินิจฉัย อุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ แจ้งตามหนังสือสำนักงาน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๔/๖๕๔๙ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นเงิน ๓๘๘,๑๒๕ บาท และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ไม่เห็นฟ้องด้วย จึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นเงินจำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท และการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ยกอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้รถยนต์ของ ทางราชการ ยี่ห้อฮิซุซุ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี สูญหาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหาย

/ถึงแก่ชีวิต...

ถึงแก่อสัญกรรมก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง วรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่งจะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์ โดยมีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำความผิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมาตรา ๑๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๘ หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำความผิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยรถราชการ พ.ศ. ๒๕๒๓ ข้อ ๑๓ วรรคสอง กำหนดว่า รถส่วนบุคคล รถรับรอง และรถรับรองประจำจังหวัด ให้ใช้เพื่อกิจการอันเป็นส่วนรวมของส่วนราชการ หรือเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ตามหลักเกณฑ์ที่ส่วนราชการเจ้าของรถนั้นกำหนดขึ้น ข้อ ๑๖ วรรคสอง กำหนดว่า การเก็บรักษารถส่วนบุคคล รถรับรอง และรถรับรองประจำจังหวัดให้อยู่ในความควบคุมและรับผิดชอบของส่วนราชการ โดยเก็บรักษาในสถานที่เก็บหรือบริเวณของส่วนราชการ วรรคสาม กำหนดว่า สำหรับรถส่วนบุคคล หัวหน้าส่วนราชการหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจจากหัวหน้าส่วนราชการ จะพิจารณาอนุญาตให้นำรถไปเก็บรักษาที่อื่นเป็นการชั่วคราวหรือเป็นครั้งคราวได้ในกรณีต่อไปนี้ คือ (๑) ส่วนราชการไม่มีสถานที่เก็บรักษาปลอดภัยเพียงพอ หรือ (๒) มีราชการจำเป็นและเร่งด่วนหรือการปฏิบัติราชการลับ ระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ว่าด้วยการใช้ การเก็บรักษา และการซ่อมบำรุงรถส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๑๐ กำหนดว่า

/รถส่วนบุคคล...

รถส่วนกลาง ให้ใช้เพื่อกิจการอันเป็นส่วนรวมของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือเพื่อประโยชน์ของทางราชการกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เท่านั้น ข้อ ๑๒ กำหนดว่า การใช้รถยนต์ส่วนกลางสำหรับหน่วยงานในสังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ควบคุมดูแลรักษารถส่วนกลาง และมีสำนักงานถาวรประจำอยู่ในส่วนภูมิภาค (รวมถึงหน่วยงานย่อยส่วนกลางที่การบริหารขึ้นตรงต่อหน่วยงานส่วนกลาง) ให้ปฏิบัติดังนี้...

(๒) การใช้รถส่วนกลาง ปฏิบัติงานนอกเขตพื้นที่รับผิดชอบ ให้ผู้อำนวยการสำนักบริหารจัดการในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่ ๑ - ๒๑ ที่ปฏิบัติงานประจำอยู่ในพื้นที่ และหัวหน้าหน่วยงานย่อยส่วนกลางที่การบริหารขึ้นตรงต่อหน่วยงานส่วนกลาง เป็นผู้พิจารณาอนุญาตได้ครั้งละไม่เกิน ๓๐ วัน และในกรณีที่ต้องใช้รถเกินกว่า ๓๐ วัน ให้เสนออธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นผู้พิจารณาอนุญาตเป็นคราวๆ ไป

เมื่อคดีปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีฯ ขณะทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและหัวหน้าศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ จังหวัดจันทบุรี ได้ขออนุมัติเดินทางไปราชการเพื่อไปติดต่อประสานงานการจัดทำแผนแม่บทการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาคสนาม และติดต่อประสานงานการเงินและบัญชี ณ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ (ศรีราชา) ระหว่างวันที่ ๒๗ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ ตามหนังสือหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกที่ ทส ๐๙๑๒.๗๐๓/๒๐๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ และขออนุมัติใช้รถยนต์ราชการยี่ห้อฮิอุซุ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ซึ่งมีนายเสรี แสงจันทร์ นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ลงนามอนุมัติในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ขับรถและควบคุมรถยนต์คันดังกล่าวได้เดินทางไปกับนายจักรกฤษ พงษ์โสภา พนักงานจ้างเหมา TOR ประจำหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครก หลังจากเสร็จภารกิจการประสานงานราชการในช่วงเย็นของวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ขับรถคันดังกล่าวนำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ ที่ชำรุดไปซ่อมแซมยังร้านอพอลโลวินเนอร์ ตำบลเสม็ด อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี โดยอ้างว่าจำเป็นต้องรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและจะนำกลับไปภายในวันเดียวกันเพื่อจะนำไปใช้งานเนื่องจากหน่วยงานไม่มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรอง ระหว่างรอการซ่อมครุภัณฑ์ดังกล่าวจนถึงเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีและนายจักรกฤษได้ขับรถคันดังกล่าวออกไปรับประทานอาหารที่ร้าน Bonjour Café ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๖๐๐ เมตร ถึง ๗๐๐ เมตร

/จากร้านซ่อม...

จากร้านซ่อมครุภัณฑ์ และได้นำรถยนต์คันดังกล่าวไปจอดไว้บริเวณลานจอดรถยนต์ด้านข้างตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ติดกับร้านอาหารในบริเวณที่สำนักงานได้จัดไว้ให้ประชาชนทั่วไปนำรถยนต์มาจอดโดยมีแสงสว่างจากไฟสปอร์ตไลท์ส่องสว่างเห็นได้ชัดเจน จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา ทางเจ้าของร้านอพอลโลวินเนอร์ ได้โทรศัพท์แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ไปรับครุภัณฑ์ที่ซ่อมแซมเสร็จแล้ว แต่ด้วยเหตุที่ขณะนั้นฝนตกอย่างหนัก ผู้ฟ้องคดีจึงรอให้ฝนตกเบาลงจนถึงเวลา ๒๔ นาฬิกา และเดินทางไปยังสถานที่ที่จอดรถยนต์ ปรากฏว่ารถยนต์คันดังกล่าวสูญหายไป ผู้ฟ้องคดีจึงได้เดินทางไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสมีดเพื่อติดตามหารถยนต์คันดังกล่าว และดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด และได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบในวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติจากผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ ให้เดินทางไปราชการและให้ใช้รถยนต์ส่วนกลางคันดังกล่าวเป็นพาหนะโดยได้ขออนุมัติให้ตนเองเป็นผู้ขับใช้รถยนต์ราชการคันดังกล่าว เป็นการปฏิบัติตามข้อ ๑๒ (๒) ของระเบียบกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืชว่าด้วยการใช้ การเก็บรักษา และการซ่อมบำรุงรถส่วนกลาง พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยในช่วงเย็นของวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ เมื่อผู้ฟ้องคดีปฏิบัติภารกิจในการประสานงานราชการเสร็จแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้นำเครื่องกำเนิดไฟฟ้าของหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกและเครื่องตัดหญ้าของศูนย์จัดการต้นน้ำที่ ๑๕ ซึ่งชำรุดไปซ่อมแซม และรอรับเครื่องกำเนิดไฟฟ้ากลับไปใช้ เนื่องจากหน่วยจัดการต้นน้ำคลองครกที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าหน่วยตามคำสั่งสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๒ (ศรีราชา) ที่ ๒๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ไม่มีไฟฟ้าใช้ หากไม่มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าเพื่อปั่นไฟใช้จะทำให้ไม่สะดวกต่อการดูแลทรัพย์สินทั้งของทางราชการและของเจ้าหน้าที่ที่กำลังปฏิบัติงานอยู่ รวมทั้งอาจเกิดความไม่ปลอดภัยและไม่สะดวกในการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ที่พักอาศัยประจำอยู่ที่หน่วย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมีภารกิจที่จะต้องปฏิบัติในวันรุ่งขึ้นที่จังหวัดจันทบุรี จึงไม่สะดวกที่จะมารับครุภัณฑ์อีก ทั้งนี้ปรากฏตามบันทึกการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและนายจักรกฤษ พงษ์โสภา รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ลงวันที่ ๑๒ ถึงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ แม้ว่ารถยนต์คันพิพาทได้สูญหายไป การปฏิบัติภารกิจของผู้ฟ้องคดีอันเป็นการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับอนุมัติให้ไปราชการถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ การที่ผู้ฟ้องคดีนำรถยนต์ของทางราชการไปจอดในบริเวณลานจอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดี

/จังหวัด...

จังหวัดชลบุรี แม้จะอ้างว่าได้ล็อกเบรก คลัตช์ และประตูรถยนต์ก็ตาม แต่ในเวลากลางวัน ย่อมมีประชาชนมาติดต่อราชการต่างจากช่วงในเวลากลางคืน ซึ่งถึงแม้ว่าบริเวณดังกล่าว จะมีโคมไฟส่องสว่างเห็นได้อย่างชัดเจน แต่ก็ถือได้ว่าเป็นที่ลับตาคน เนื่องจากอยู่ข้างตึก สำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรี และมีประชาชนเดินทางสัญจรน้อยลงโดยเฉพาะในช่วงที่มีฝนตกหนัก อีกทั้งถนนสายดังกล่าวมิใช่ถนนสายหลักของเมือง พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี ที่จอดรถยนต์ราชการคันดังกล่าวไว้ตั้งแต่เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา จนถึงเวลา ๒๔ นาฬิกา จึงเดินทางกลับไปยังสถานที่เกิดเหตุและผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งนั่งอยู่ในร้านอาหาร Bonjour Café เป็นเวลานาน และแม้ว่าร้านอาหารจะตั้งอยู่ใกล้เคียงกับบริเวณลานจอดรถของสำนักงาน บังคับคดีจังหวัดชลบุรี แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกก็ไม่สามารถมองเห็นรถยนต์ราชการที่จอดอยู่ บริเวณด้านข้างตึกสำนักงานบังคับคดีจังหวัดชลบุรีได้ เนื่องจากมีตึกสำนักงานบังคับคดี จังหวัดชลบุรีตั้งขวางบดบังการมองเห็น ทำให้ลานจอดรถยนต์ของสำนักงานบังคับคดี จังหวัดชลบุรีปลอดคนและง่ายต่อการที่รถยนต์ของทางราชการจะถูกโจรกรรม ผู้ฟ้องคดี ซึ่งอยู่ในภาวะเช่นนั้นจึงจะต้องทราบและใช้ความระมัดระวังในการดูแลรักษารถยนต์ ของทางราชการเพิ่มมากขึ้นกว่าช่วงเวลาปกติ การที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้ความระมัดระวัง จอดรถยนต์ราชการทิ้งไว้ ณ สถานที่ดังกล่าว และใช้เวลารับประทานอาหารเป็นเวลานานถึง ๓ ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลานานกว่าปกติและอยู่ห่างไกลจากจุดที่ผู้ฟ้องคดีจะใช้ความระมัดระวัง ดูหรือมองเห็นได้โดยง่าย โดยไม่มีผู้ใดเฝ้าหรือดูแล และถึงแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า ได้มอบหมายให้นายจักรกฤษซึ่งเป็นผู้ติดตามเดินออกจากร้านอาหารไปดูแลรถยนต์ราชการ อยู่เป็นระยะๆ ก็ตาม แต่ก็ก็เป็นเพียงข้ออ้างเพื่อให้ตนพ้นผิด ข้ออ้างและข้อต่อสู้ของผู้ฟ้องคดี หาได้เพียงพอที่จะถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดูแลรักษารถยนต์ราชการดังเช่นวิญญูชนควรพึงปฏิบัติ พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่ากระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เพียงใด เห็นว่า เมื่อรถยนต์ราชการ

/หมายเลข...

หมายเลขทะเบียน ผต ๗/๐๕๕ ชลบุรี มีราคาหลังจากหักค่าเสื่อมราคา เป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท มาชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวนเงินที่เหลืออีก ๓๘๘,๑๒๕ บาท ซึ่งถือเป็นค่าสินไหมทดแทนที่เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ระดับความเสียหาย แห่งการกระทำละเมิดตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ อีกทั้งสาเหตุที่ทำให้รถยนต์ราชการสูญหายนั้นเกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีโดยตรง มิใช่เกิดจากความบกพร่อง ของหน่วยงานของรัฐหรือระบบการดำเนินงานส่วนรวมตามมาตรา ๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่สามารถนำเหตุ ดังกล่าวมาหักส่วนความรับผิดของผู้ฟ้องคดีได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ให้ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามบันทึกข้อความกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๑๗๐๓๘ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหาย ในอัตราร้อยละ ๑๐ ของราคารถยนต์จำนวน ๔๓๑,๒๕๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท เป็นกรณีความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินของหน่วยงานของรัฐจากสาเหตุทั่วไป สำหรับ จำนวนค่าเสียหายครั้งละไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ที่หน่วยงานของรัฐไม่ต้องรายงานให้ กระทรวงการคลังตรวจสอบ ตามข้อ ๑๗ วรรคสอง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ต้องรายงาน ให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ โดยให้หน่วยงานของรัฐ รายงานความเสียหายที่เกิดขึ้นตามแบบที่กระทรวงการคลังกำหนดไปให้กระทรวงการคลัง ทราบทุกกระยะ ๓ เดือน และเมื่อผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๔๓,๑๒๕ บาท มาชำระให้แก่ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๑๗๐๓๘ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ แล้ว ถือว่าความเสียหาย

/ที่เกิดขึ้น...

ที่เกิดขึ้นได้มีการพิจารณาเสร็จเด็ดขาดแล้ว กรมบัญชีกลางจึงไม่มีอำนาจพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดที่เกิดขึ้น ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินจำนวน ๓๘๘,๑๒๕ บาท มาชำระให้แก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามความเห็นของกรมบัญชีกลาง และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่อ้างว่าต้องผูกพันตามความเห็นของกระทรวงการคลังและให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี นั้น ไม่อาจรับฟังได้ เห็นว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๑๗ วรรคสอง กำหนดให้ผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดส่งสำนวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันวินิจฉัยสั่งการให้กระทรวงการคลังเพื่อตรวจสอบ เว้นแต่เป็นเรื่องที่กระทรวงการคลังประกาศกำหนดว่าไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ วรรคสาม กำหนดให้กระทรวงการคลังพิจารณาโดยไม่ชักช้า และให้มีอำนาจตรวจสอบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีนี้ เห็นสมควรจะให้บุคคลใดส่งพยานหลักฐานหรือมาให้ถ้อยคำเพื่อประกอบการพิจารณาเพิ่มเติมอีกก็ได้ ข้อ ๑๘ กำหนดให้เมื่อกระทรวงการคลังพิจารณาเสร็จแล้ว ให้ผู้แต่งตั้งมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และแจ้งคำสั่งนั้นให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ และประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ กำหนดให้ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่หน่วยงานของรัฐที่เกิดจากสาเหตุทั่วไป สำหรับส่วนราชการที่มีค่าเสียหายครั้งละไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท หน่วยงานของรัฐไม่ต้องส่งเรื่องให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ แต่จะต้องรายงานความเสียหายที่เกิดขึ้นตามแบบที่กระทรวงการคลังกำหนดไปให้กระทรวงการคลังทราบทุกกระยะ ๓ เดือน นั้น เป็นบทบัญญัติที่วางระเบียบหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ให้หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ โดยมีได้มีบทบัญญัติใดอันแสดงให้เห็นว่ากรณีที่กระทรวงการคลังประกาศกำหนดว่า หน่วยงานของรัฐไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้ว กระทรวงการคลังจะไม่มีอำนาจพิจารณาและตรวจสอบความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ประกอบกับพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๐ บัญญัติให้กระทรวงการคลังมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินการคลังแผ่นดิน

/ทรัพย์สิน...

ทรัพย์สินของแผ่นดิน ภาษีอากร และการบริหารหนี้สาธารณะ ดังนั้น แม้ว่ากรณีเกิดความเสียหายขึ้นแก่หน่วยงานของรัฐจากการกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ต้องส่งเรื่องให้กระทรวงการคลังตรวจสอบตามประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลัง ตรวจสอบ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ ก็ตาม แต่กระทรวงการคลัง ก็ยังมีอำนาจที่จะพิจารณาและตรวจสอบความรับผิดทางละเมิดที่เกิดความเสียหายขึ้นแก่หน่วยงานของรัฐได้ หากเห็นสมควรที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๑๗ และเมื่อกระทรวงการคลังพิจารณาเสร็จแล้ว ให้ผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดออกคำสั่งให้ชำระค่าสินไหมทดแทนตามความเห็นของกระทรวงการคลังตามข้อ ๑๘ ของระเบียบดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๒๘๓ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงกรณีนี้ให้กระทรวงการคลังพิจารณาและกรมบัญชีกลาง ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากกระทรวงการคลังได้มีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๐๗๖๐๒ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ขอหลักฐานการค่าใช้จ่ายของผู้ฟ้องคดีกับหลักฐานการคำนวณราคารถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน ผต ๗๐๕๕ ชลบุรี ที่สูญหาย และมีหนังสือที่ กค ๐๔๑๐.๗/๑๔๙๐๐ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๖ ขอทราบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว โดยขอสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดพร้อมบันทึกคำให้การของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและเอกสารพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และรายงานการสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเสมีด เพื่อประกอบการพิจารณา และต่อมากรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้ส่วนราชการได้รับความเสียหาย จึงให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเสียหายให้แก่ส่วนราชการเต็มจำนวนความเสียหายตามราคารถยนต์ภายหลังจากหักค่าเสื่อมราคาแล้ว คิดเป็นเงิน ๔๓๑,๒๕๐ บาท ถือได้ว่าการตรวจสอบและให้ความเห็นของกระทรวงการคลังได้ดำเนินการเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามข้อ ๑๗ วรรคสอง และวรรคสาม ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ข้ออุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงรับฟังได้

/การที่...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกข้อความ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๙๐๓.๓/๒๑๑๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายแก่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นเงิน ๓๙๘,๑๒๕ บาท และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

นายชูชาติ อัครโรจน์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Handwritten signature of Mr. Chuchai Akkaron

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายประสาท พงษ์สุวรรณ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

Handwritten signature of Mr. Prasat Pongsuwan

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายมานิตย์ วงศ์เสรี

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประนัย วณิชชานนท์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุจินต์ จุฑาทิปไทย์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายประพนธ์ คล้ายสุบรรณ

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด

กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น

ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๕๖๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๑.๑๗๓ /๒๕๖๔ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายสุจินต์ จูฑาธิปไตย ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายสุจินต์ จูฑาธิปไตย พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับ มาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายปิยะ ปะดังทา)

ประธานศาลปกครองสูงสุด